

EKO

Študentský občasník OA Senica

číslo 2.

školský rok 2010/2011

OBSAH

Len pár slov (našej šéfredaktorky)	2
Predstavujeme... (novú pani profesorku)	3
Veselé panie windsorské na našej obchodke	6
Stále sa niečo začína, každý deň sa niečo končí...	7
Rozhovor s novou predsedníčkou študentskej rady	9
Naša superstar sa volá Dominika	11
Opäť tu máme jar (také malé zamyslenie)	14
Naše prvé vysvedčenie (pohľad našich prvákov)	14
Deň, keď sa zatriasla Zem...	15
Vlastná tvorba – básne z I. CR	17
Giulianina láska (poviedka, ktorá bodovala!)	18
Kopni ma, lebo sa nepohnem (poviedka)	23
Básne z II. C	25
Hlody (...čo-to z hodín)	26
Návšteva v Dolnom Rakúsku	27
Fotoseriál – náš študentský ples	28
Z redakcie odchádzajú ...	29

Redakčná rada:

Barbora Janovičová (IV. B), šéfredaktorka
Soňa Radičová (IV.B), texty a grafická úprava
Dominika Micháľková (IV.B), titulná strana a grafická úprava
Soňa Štítina (IV.B), texty a grafická úprava
Lucia Surová (IV.B), grafická úprava
Eva Chocholáčková (II.C), text a grafická úprava
PhDr. Iveta Hazuchová, garant

Toto číslo školského časopisu vzniklo aj vďaka príspevkom študentov:

Dominika Danieliková a Deniska Morávková - obe z I.B,
Miška Balážová, Milka Habová, Natálka Jurčová – všetky z I.CR,
Janka Mičová z II.A, Erika Engelová z II.B, Dominika Uhrincová z II.C
a tretiačka Kika.

Baby, ďakujeme, svojimi príspevkami ste pomohli zostaviť nové EKO
a naplniť ho pútavým obsahom!

Len pár slov...

Milí čitatelia!

Dovoľte mi rozlúčiť sa.

Nie, ešte neodchádzam. Nekončím skôr ako Vy, žiaden strach. Len práve čítate moje posledné riadky. Moje a mojich skvelých redaktoriek – maturantiek. Naše posledné číslo...

Ťažko sa hľadájú slová. Práve teraz, keď je toho ešte toľko, čo by som Vám chcela povedať. Toľko, čo Vám musím povedať, na čo Vás upozorniť, pred čím Vás vystríhať...

Milí prváci! Dovoľte mi, dať Vám pár rád (vlastne iba jednu): prosím Vás, učte sa! Učte sa z hodiny na hodinu, učte sa všetko a spravte si v učení systém! Toto je rada nad zlato. Márne si budete v štvrtáku búchať hlavu o lavicu a rozmýšľať nad tým, prečo ste to od začiatku flákali. Obchodka je jednoducho drina. Niekedy viac, niekedy menej. Možno sa teraz smejete, čo Vám to tu ktosi píše, ale potom sa nest'ážujte. Varovala som Vás.

Milí druháci! Vy sa nám už pomaly, ale isto oťukávate. Zist'ujete, čo na ktorého profesora zaberá, kedy sa dá vyhovoriť, pri akom dozore sa dá predbehnúť v rade na obedy a kedy je potrebné sa učivo skrátka len nabiff'ovať, lebo inak to nepôjde.

Milí tretiaci! Vám môžem len jediné povedať: užívajte si! Pre istotu radšej spresním. Myslím sladký život študentský. Vy už dokonale ovládáte všetky „triky“. To je, čo? Prajem Vám to. Fakt. Vychutnávajte si všetko plnými dúškami. Nechcem Vám skočiť do úsmevu, ale o rok sa Vám to všetko zráta...

A čo Vy, milí štvrtáci? Asi budú všetky slová zbytočné. Stačí jedno jediné. Všetci vieme o čom je reč. Maturita. Večný strašiak z úst profesorov, vraj formalita, počúvame od starších kamarátov. A teraz ako? Čo si máme my, maturanti, vybrať? Po a) seriózny prístup a x-hodinové učenie alebo po b) len to nechať tak na náhodu. Tipujem, že drvivá väčšina si práve vybrala možnosť a). Dobré priznávam, určite ste sa najskôr zasnene pozreli na možnosť b). Ale povedzme si narovinu. Šťastie skrátka praje pripraveným. Nič iné nám nezostáva – len učiť sa, učiť sa a učiť sa. Milí maturanti, prajem nám, aby sme týchto pár „voľných“ chvíľ prežili nielen zodpovedne s rozumom, ale najmä s knihou v ruke. Veď už je pred nami len pár dní učenia, tak prečo ich nevyužiť naplno?

Barbora Janovičová, IV.B
šéfredaktorka časopisu EKO

Predstavujeme...

Od januára 2011 sa na hodinách angličtiny môžeme stretnúť s novou pani profesorkou. Dôvod – pani profesorka Šáliková sa stala mamou malej Sofie a na pani profesorku Fáberovú materské povinnosti ešte len čakajú (v apríli).

Nová vyučujúca angličtiny bola teda prepotrebná!

Milá tmavovláska s výraznými očami, ktorá nás trápí angličtinou (myslíme to v dobrom), sa volá *Mgr. Tatiana Kičková*. To je však všetko, čo o nej vieme! A tu sa začína práca časopisu EKO – predstaviť novú vyučujúcu. Pani profesorka bola ochotná porozprávať sa s nami, a tak veríme, že ju vďaka nášmu príspevku spoznáte o čosi lepšie.

Pani profesorka, zaujímalo by nás, kde ste študovali a prečo ste si zvolili práve pedagogický smer!

Vyštudovala som Pedagogickú fakultu Trnavskej univerzity, kombináciu predmetov anglický jazyk a literatúra – informatika. Paradoxne, nikdy som netúžila stať sa učiteľkou, a práve preto som si aj zvolila danú kombináciu predmetov. Veď s angličtinou a informatikou sa uplatním hocikde, hovorila som si.

Realita je ale trošku iná... A tak som napokon skončila na tejto škole. Ale neľutujem, som vďačná za každú životnú skúsenosť.

Odkiaľ pochádzate? Ste zo Záhoria?

Áno, som rodená Záhoráčka:) Moja mama pochádza z Prietrže, otec je Hlbočan a ja od narodenia takisto žijem v Hlbokom. Moji študenti si možno niekedy všimnú, že mám na hodine ešte trošku problém s „prepnutím“ zo záhoráčtiny do spisovnej slovenčiny a sem-tam mi nejaké to slovo ešte ujde:)

Aké boli vaše prvé dojmy z obchodky? Bolo náročné „naskočiť“ do rozbehnutého obchodkárskeho vlaku?

Keď mi pani prof. Mihoková (moja bývalá spolužiačka z gymnázia) zavolala, že na OA sa uvoľnilo miesto učiteľky angličtiny, v prvom momente som bola rozhodnutá, že do toho nejdem. Trvalo mi dosť dlho, než som zistila, že vlastne nemám čo stratiť a že je „lepšie niečo ako nič“. Bolo dosť náročné „naskočiť“ do vyučovania tesne pred polročným vysvedčením a všetko sa učiť „za behu“. Ešte stále každým dňom zisťujem, že robím chyby, ale rovnako zisťujem, že svojich študentov mám čoraz radšej a radšej.) Čo sa týka prvých dojmov, tie boli veľmi rozpačité. Mala som strach najmä z kolektívu ľudí, s ktorými budem pracovať, ale moje obavy sa nenaplnili. Moje kolegyne sú úžasné a vždy mi rady pomôžu.

Učíte niekoľko mesiacov. Máte za sebou prvé skúsenosti - pozitívne a možno i negatívne. Čo hodnotíte na práci učiteľa ako najťažšie?

Samozrejme, skúsenosti mám, ale našťastie pozitívne vysoko prevyšujú tie negatívne. Najťažšie pre mňa osobne je pracovať so študentmi, ktorí odmietajú akúkoľvek spoluprácu. Takéto hodiny sú pre mňa najviac vyčerpávajúce. Rovnako zložitá je aj neprekročiť tú tenkú hranicu medzi obľúbenosťou a stratou autority. Snažím sa správať k študentom tak, ako sa oni správajú ku mne.

Čo ste v rámci učiteľovania zvládli ľahko?

Myslím, že som sa celkom dobre a rýchlo zorientovala v povolání učiteľa ako takom. Samozrejme, každým dňom sa učím niečo nové a je toho ešte stále veľa, čo neviem, a preto sa snažím čerpať skúsenosti od starších kolegov a kolegýň. Určite si nemyslím, že byť učiteľom je ľahké.

Ako hodnotíte nás - obchodkárov? Prekvapili sme vás?

Ak áno, tak určite v dobrom. Vedela som, že na OA boli vždy dobre vychovaní študenti a z tohto som naozaj obavy nemala. Čo sa týka úrovne vedomostí, nechcem zovšeobecňovať. Nájdu sa aj nadpriemerní, ale aj podpriemerní študenti - rovnako ako na akejkoľvek inej škole.

A na záver už len minidotazník - pani profesorka, prezradte nám...

...znamenie, v ktorom ste sa narodili

Narodila som sa 6. 6. 1986 v znamení Blížencov.

...vašu najobľúbenejšiu farbu

Nemám najobľúbenejšiu farbu, mám rovnako rada všetky farby.

...najobľúbenejšiu knihu

Úplne najobľúbenejšiu knihu rovnako nemám, ale prečítala som takmer všetko od Dominika Dána a naozaj zaujímavou knihou je aj Portrét Doriana Graya od Oscara Wilda.

...akú hudbu preferujete

Počúvam všetko to, čo hrajú v rádiu. Páčia sa mi The Black Eyed Peas, Nelly Furtado, Pink, Shakira a veľa veľa iných:)

...čo/kto vám zaručene vylepší náladu

Samozrejme, môj priateľ, ale rovnako aj náš dvaapolročný yorkšírsky teriér Charlie, ktorý nám vždy dokáže zdvihnúť náladu. A potom sú dni, kedy mi stačí naozaj málo – na jar je to teplé slniečko a relax v záhrade a v zime je to minimálne meter snehu:)

...aké sú vaše záľuby

Rada trávim čas so svojimi najbližšími a priateľmi, mám rada futbal (a aj sa mu rozumiem:), zvieratá, športové autá, šoférovanie, ale aj ručné práce (napr. pletenie z papiera) a prechádzky so psom.

...vaše životné motto

Nemám konkrétne motto, ktorým sa riadim, ale minimálne tieto dve stoja za spomenutie: „Nerob iným to, čo nechceš, aby robili oni tebe.“ alebo „Človek, ktorý sa správa zle k zvieratám, sa rovnako správa i k ľuďom.“

**Ďakujeme za rozhovor
a želáme veľa osobnej aj pracovnej spokojnosti na OA Senica!**

EKO,
graficky upravila Dominika Micháľková, IV. B

Veselé panie windsorské na našej obchodke

V piatok 28. januára 2001 - presnejšie pár hodín pred odovzdávaním polročného vysvedčenia, sa študenti obchodnej akadémie vybrali na divadelné predstavenie do Kultúrneho domu v Senici.

V rámci Senickej divadelnej horúčky sa nám predstavilo Divadlo Bedřicha Kaněry z moravského mestečka Brěclav s komédiou Veselé paničky windsorské. Komédia je od anglického spisovateľa Williama Shakespeara, ktorú údajne napísal na želanie samotnej kráľovnej Alžbety I. Niektorými príhodami hra pripomínala zábavné stredoveké historiky o tom, ako potrestať toho, kto sa správa namyslene a chce odvábiť ženu inému.

Hlavným motívom hry bolo nadbiehanie mladučky, peknej a hlavne bohatej Aničky (Kristýna Klepáčková), dcére mešťanov Hoškových. O jej ruku sa uchádzalo hneď niekoľko nápadníkov, francúzsky lekár Cajus (Štěpán Tomešek), favorit Anninej matky, ďalej synovec dedinského sudcu Bartolomej Tintik (Dalibor Toncer). Toho zasa preferoval Annin otec. Ale Anna milovala mladého šľachtica Fentona (Tomáš Šenk), za ktorého sa nakoniec aj vydala. Zábavnou príhodou bol aj úmysel rytiera Jana Falstaffa (Adam Polášek) získať si priazeň dvoch dám naraz – ako inak obe boli bohaté, pani Hoškovej (Blanka Hostinská) a pani Vodičkovej (Jana Krásna).

Tie však jeho plán odhalili a neskôr sa spolu s manželmi a priateľmi naňho dohodli. Nikomu tu však nehrozila poprava, len verejná hanba a zosmiešnenie. Medzi významné postavy patrila aj panna Čiperná (Pavla Zayats). Zbierala klebety, každému povedala, čo chce počuť a aby toho ešte nebolo málo, dohadzovala Annu všetkým trom nápadníkom naraz (dokonalá dedinská klebetnica).

Okrem gejzírov jazykového vtipu nás komédia pobavila aj skomoleným jazykom postáv lekára Cajusa (Štěpán Tomešek) a pastora v minisukni. Každá postava predviedla na javisku očarujúci výkon. Nečakali sme, že nám svojou jedinečnosťou spestria vysvedčkový piatok.

Nakoniec sme sa nezmohli na nič iné, ako ich oceniť študentským potleskom a symbolickým klobúkom dole. Sľúbili nám, že na jeseň prídu znova a zahrajú Veselé paničky windsorské aj pre verejnosť.

Denisa Morávková, I. B

Maturantka Lýdia Eliášová zo IV. B skončila svoje úspešné predsedníčenie v Študentskej rade OA Senica 2. marca 2011. V tento deň pomyselne predsednícke žezlo odovzdala novozvolenej predsedníčke Lucii Stupavskej z II.A. Tri roky aktívneho predsedníčenia sa však nedajú uzavrieť len tak. Preto sme Lýdiu požiadali, aby si spomenula na svoje začiatky v ŠR, na radosti i starosti, aby zhodnotila to, čo bolo...

A keďže vieme, čo sa patrí, chceme sa Lýdii za jej predsednícku aktivitu a obetavosť v mene študentov OA Senica poďakovať!

EKO

Stále sa niečo začína, každý deň niečo končí

(...krátke zamyslenie Lydky Eliášovej, ktorá tri roky viedla Študentskú radu pri OA Senica)

Bežný život študenta na strednej škole. Ráno znechutene prísť do triedy, celý deň byť pozorný na hodinách, s posledným zvonením utekať na autobus. A doma? Opäť sa učiť a večer zaspávať s pocitom – zajtra bude zase len obyčajný deň v škole. Pripadá vám to známe? Mne nie. Ja som obyčajne život na obchodke neprežila...

Každý z nás sa snaží v niečom nájsť. Hobby, záujmy, činnosti, ktorými naplnia svoj voľný čas, jednoducho, čo ho baví. Tak dobre, priznám sa, nie som výborný žiak, bifľovanie a jednotky nie sú mojou silnou stránkou.

Sebavedome si však trúfnem povedať, že som sa našla v niečom úplne inom. Napadlo by obyčajnú študentku, že prihlásením sa do obyčajného študentského zoskupenia môže robiť niečo neobyčajné? Určite nie. Ale tak poďme ho – báb, budem teda zástupcom triedy v študentskej rade. Je to tam celkom zaujímavé. Rok a pol za mnou a zrazu je položená otázka - Kto bude novým predsedom? Som možnou kandidátkou a vo voľbe je rozdiel pár hlasov. Verdikt?

Pamätám sa na svoju „prvú radu“. Pri prvých slovách mi stúpa horúčava do tváre a v hrdle mám obrovský zemiak. Po skončení som nemala dobrý pocit, asi to nebudem zvládať. Stopla ma myšlienka, že mi spolužiaci dali dôveru, tak to musím zvládnuť. Predseda však nemá na starosti len vedenie študentskej rady. Napríklad také príhovory pri významných udalostiach. Tiež obrovský oriešok skryť triašku hlasu a kolien! Neodpustím si, každá vydarená udalosť ma hriala pri srdiečku.

Ak si myslíte, že po škole moje povinnosti končia, ste na omyle. Videli ste už žiaka, ktorý vám dobrovoľne napíše zápisnicu z rady? Ktorý upraví večne neusporiadanú študentskú nástenku? Za každého dobrovoľníka som bola vďačná.

Mnohí z vás mi veľmi pomohli - keď bola potrebné prichystať dáku aktivitu, obehnúť zo zoznamom triedy alebo vymyslieť, ako študentský život obohatiť. Veľké ĎAKUJEM!

Nemôžem však zabudnúť na ochotu a pomoc aj pedagógom. Mojm „uvádzacím anjelom strážnym“ bola pani profesorka Vrbovská. Veľký rozkvet ŠR priniesla pani profesorka Šalíková.

Úspešné zakončenie môjho predsedníčenia s pani profesorkou Vávrovou a Mihokovou. Samozrejme, pani zástupkyňa Krajsová, ktorá mi vždy vyšla v ústrety, v neposlednom rade dobré vzťahy s pani riaditeľkou.

Ale dosť o minulosti. Teraz prichádza nová tvár! Verím, že váš nový predseda prevezme štafetu dobre rozbehnutej veci a posunie ju zase o kus ďalej. Držím palce!

A tak som teda tu. Štyri roky ubehli a som v poslednom ročníku, krôčik pred maturitou. Neisté správanie ustráchaného žiačika je dávno preč. Mám pocit, že som pre seba spravila niečo super. Oveľa krajší pocit je, že som spravila niečo super aj pre školu a mladých ľudí, pocit, že po odchode zostáva kus dobrej práce s mojím podpisom.

Ja som obyčajne život na obchodke neprežila...

„Pre mňa úspech značí patriť k tým nemnohým, ktorí svojou prácou posúvajú veci dopredu a svojou hrivnou prispievajú k pokroku ľudstva. Pokiaľ vylepším náladu ľuďom, je to pre mňa obrovský úspech.“

(H. A. Gansterer)

Lýdia Eliášová,
predsedníčka ŠR OA Senica v rokoch 2009 - 2011

graficky upravila Soňa Radičová, IV.B

Rozhovor s novou predsedníčkou študentskej rady Luciou Stupavskou

Kto je to vlastne? Krátky medailónik:

Meno: Lucia S t u p a v s k á

Bydlisko: Borský Mikuláš

Narodeniny: 3. júl

Obľúbená farba: fialová a biela

Domáci miláčik: mačka

A nejakí súrodenci: dvaja bratia

Tvoje naj jedlo: losos so zemiakmi

Obľúbený herec/čka alebo

spevák/čka: Rytmus

Jedna vec, ktorú by si na sebe

zmenila, ak by si mohla: svoju
nedochvilnosť

Obľúbené miesto, kde tráviš najviac

času (okrem školy:)): u svojho priateľa
alebo niekde s ním

**Tri veci, ktoré by si so sebou vzala na
opustený ostrov:** jedlo, vodu a priateľa

EKO: Ahoj. Nedávno si bola zvolená za novú predsedníčku Študentskej rady OA Senica. Aká bola tvoja prvá reakcia, keď si sa to dozvedela?

L: Zvolenie za predsedníčku študentskej rady bolo pre mňa veľkým prekvapením, pretože z viacerých kandidátov vybrali práve mňa. Mojou prvou reakciou bolo, že by mal byť predsedom študentskej rady niekto z prvého ročníka, ale keďže nikto z prvákov sa toho nechcel ujať, ostalo to na mne.

EKO: Prečo si sa rozhodla kandidovať na tento post?

L: Boli navrhnutí žiaci z prvých a druhých tried, ktorí zastupujú svoju triedu v študentskej rade. Čiže to nebolo ani moje rozhodnutie, ale skôr povinnosť :)

EKO: Čo plánuješ v najbližšej dobe uskutočniť? Máš už premyslené nejaké veci, ktoré by si prostredníctvom svojej funkcie rada pomohla zmeniť alebo realizovať?

L: Čo by som chcela uskutočniť? Tak to bude závisieť hlavne od našich žiakov, s akými nápadmi budú chodiť a tie sa budem snažiť zrealizovať. Bude vlastne záležať na nich, s čím prídu na študentskú radu.

EKO: Si študentkou II. A. Ako zareagovali spolužiaci, keď sa dozvedeli o tvojom zvolení za predsedníčku študentskej rady?

L: Boli prekvapení takisto ako ja, ale nejako sme to nerozoberali. Boli zvyknutí, že keď som prišla zo študentskej rady, hovorila a oboznamovala som ich so všetkým, čo sa bude diať.

EKO: Keby si sa mala charakterizovať tromi slovami, ktoré by to boli?

L: K mojej charakteristike sa dá toho viac povedať ako tri slová. Kamaráti ma poznajú ako pojašenú, láskavú a hlavne vždy, keď môžem, snažím sa pomôcť.

EKO: Aké sú tvoje záľuby? Ako tráviš zvyčajne svoj voľný čas?

L: Medzi moje záľuby patrí tanec, plávanie a korčuľovanie. Voľného času veľa nemám, keďže mám veľa učenia a najviac času trávim v škole. Keď sa už nejaký nájde, trávim ho s kamarátmi na diskotéke alebo s mojím priateľom.

EKO: A mimoškolské aktivity? Zapájaš sa momentálne ešte do nejakých iných okrem študentskej rady?

L: Mimoškolské aktivity nemám. Navštevovala som tanečnú školu, ale pre strednú školu som skončila. Takže sa môžem naplno venovať štúdiu a študentskej rade :)

EKO: Máš nejaký životný vzor?

L: Za svoj životný vzor považujem otca.

Ďakujeme za rozhovor!

Rozhovor a grafické spracovanie Eva Chochoľáková, II. C

Naša superstar sa volá Dominika

Ošiaľ s názvom Superstar je tu opäť. V čase, keď píšeme tieto riadky, sa kolesá známej talentovej súťaže len roztáčajú... Spoznávame talentovaných, menej talentovaných aj nesebakritických spevákov. Samozrejme, zaujímajú nás hlavne tí super, tí, ktorí majú potenciál stať sa star!

Tohtoročná Superstar bola pre obchodku iná. Medzi budúcimi adeptmi sa totiž ocitla aj na naša spolužiačka Dominika. A ocitla sa poriadne vysoko - medzi 40 najlepšími!

Sedemnástročnú Dominiku Kudolányovú z III. C sme vďaka jej spevu zaregistrovali všetci! Faktom zostáva, že bez jej piesní sa nezaobíde žiadna školská akcia, školská akadémia...

Dominika o svojom úspechu radšej mlčí! Nám sa však podarilo prehovoriť ju (...a verte, trvalo nám to dosť dlho), aby o svojej skúsenosti zo Superstar čo-to prezradila.

Nuž a to, že sa jej spevácka „superstárovska“ cesta zastavila pri čísle 40 - nikomu nevaďí. Dominika je totiž aj super, aj star!

EKO: Dominika, prezrad', odkedy sa venuješ spevu?

Dominika: Spevu sa venujem od šiestich rokov, odkedy navštevujem ZUŠ. Deväť rokov som na ZUŠ spievala ľudové piesne, čo nebola moja parketa. Vždy som chcela spievať moderné piesne, no na ZUŠ to nebolo možné, a tak som chcela v 15 rokoch skončiť. Po dohode s pani učiteľkou som zostala za podmienky, že mi dovoľia spievať moderné piesne... Od 16 rokov som sa začala zúčastňovať rôznych speváckych súťaží.

EKO: Počuli sme, že vraj máš aj vlastnú hudobnú skupinu?

Dominika: Mala som vlastnú hudobnú skupinu pred dvomi rokmi, ktorú tvorili mladší hudobníci (15 až 20-roční). Potom som spievala v staršej skúsenejšej skupine, v ktorej som hudobne získala veľmi veľa. Pre Superstar som v nej svoje účinkovanie musela ukončiť.

EKO: Aké boli tvoje dojmy z poroty? Paľa Haberu pre jeho tvrdé hodnotenia prezývajú „kat“. Naozaj bol k účastníkom Superstar taký nepríjemný?

Dominika: Moje dojmy z poroty boli dosť pozitívne, aj keď Rytmus povedal, že sa mu moje vystúpenie nepáčilo... Ale ako sa vraví – tisíc ľudí, tisíc názorov. Čo sa týka Paľa Haberu, myslím si, že vôbec nie je KAT, len má svoj názor a ako skúsený spevák, ktorý už dosiahol úspech, si ho môže dovoliť prezentovať otvorene. Aj keď niekedy mohla porota brať ohľad na „slabšie“ povahy.

EKO: V súčasnosti na česko-slovenskej raperskej scéne dominuje Rytmus. Často pôsobí arogantne, drsne, je to súčasť jeho imidžu. Aký bol na teba počas hodnotení?

Dominika: Ako som spomenula, Rytmus povedal, že sa mu to nepáčilo... Ale nepovedal, že zle spievam alebo že mám zlý prejav, bolo to skôr o sympatii. Všetci si nemôžeme byť sympatickí! Aj Rytmusa veľa ľudí nemusí, odsudzujú jeho piesne, texty, ale v podstate je to obyčajný človek, ktorý prostredníctvom hudby vyjadruje svoje názory. Veď rapuje len pravdu, a to sa ľuďom nepáči. Ak by sa mnohí poriadne započúvali, zistili by, že rapuje práve o nich. A to, samozrejme, niekomu nevyhovuje.

EKO: A čo české porotkyne?

Dominika: Nebola som pred porotou tak dlho, aby som mohla všetkých podrobne hodnotiť. Helena Zeťová je veľmi milá a Gabriela Osvaldová tiež. Nemôžem o nich povedať ani pol krivého slova.

EKO: Prekvapilo ťa niečo/nieko počas súťaže?

Dominika: Prekvapilo ma „zaobchádzanie“ štábu s nami súťažiacimi – na slovo sme museli poslúchať, nemali sme sa čas ani najesť, napiť, ísť na WC. Čo ma najviac prekvapilo – snažili sa z nás dostať to, čo chceli počuť... Napr. odo mňa chceli vedieť, koho by som zo súťaže vyradila. Keď som na otázku nechcela reagovať, prišli na rad slová typu – ak nepovieš, čaká ťa vyhadzov! A ešte ma prekvapilo správanie budúcich superstar - Slováci zväčša pôsobili namyslene, povýšenecky, kým Česi boli priateľskí, milí, bez závidy (čo Slovákom chýbalo). Nevnímali sme sa ako konkurencia, čo sa však o slovenských účastníkoch povedať nedá. Niektorí dávali jasne najavo, že prišli vyhrať, samozrejme, česť výnimkám!

EKO: Hovorí sa – úspech sa neodpúšťa! Zmenilo sa správanie okolia k tebe alebo nevnímáš žiadne zásadné zmeny?

Dominika: Je to tak! Úspech sa neodpúšťa. Čo ma však najviac mrzí, mnohí vidia len úspech, ale nevidia koľko driny a koľko voľného času stojí za jedným dobrým výkonom. Mrzí ma, že sa mi niektorí obrátili chrbtom, lebo ma videli v telke, v ktorej ma „zostrihali“, aby to bolo pre program výhodné a atraktívne. Ja som však z toho vyšla hrozne! Na druhej strane – je príjemné, keď vás ľudia spoznávajú na ulici, otáčajú sa za vami, dokonca vás zastavujú a želajú veľa úspechov!

Mala som možnosť spoznať pravých priateľov. Niekedy sa aj cudzí človek správa lepšie ako vlastný priateľ...

...a ešte rýchle a krátke odpovede na otázky (aj toto obchodkárky zaujíma)

EKO: *Boli v Superstar pekní chalani??*

Dominika: Nebolo času pozeráť po chalanoch. Stále sme boli do niečoho „zapriahnutí“ – stále sa niečo točilo, nacvičovalo... Boli tam super ľudia a úžasní speváci. A našli sa aj fešáci!

EKO: *Skamarátila si sa s niekým alebo ste sa vnímali ako konkurenti?*

Dominika: Našla som si aj priateľov, s ktorými som si výborne rozumela a zažila kopec zábavy.

EKO: *Máš v Superstar favorita? Prezrad'...*

Dominika: Určite mám. Je to chlapec, volá sa Noah Scott Ellenwood, videli ste ho na kastingu v Prahe. Je to chlapec, ktorý sa do ČR presťahoval z Ameriky, pretože patrí do cirkevného bratstva. Podľa mňa je to úžasný spevák a hlavne úžasný človek, hoci pre šoubiznis príliš krehký.

Môj zážitok s ním: cestou do hotela sa mi pokazil kufor a Noah mi bol ochotný pomôcť, napriek tomu, že sám niesol v puzdre gitaru a na chrbte mal batoh. Na moju otázku, či mu môžem dáko pomôcť, len odpovedal: „Netreba, je mi radosťou pomôcť ti.“ Hotel bol vzdialený asi pol kilometra.

EKO: *Počas jedného mesiaca si sa dostala do poriadneho kolotoča: škola - kastingy - škola - vyraďovacie kolá - škola... Zopakovala by si si to všetko ešte raz?*

Dominika: Určite by som si v budúcnosti všetko zopakovala ešte raz, pretože spev je môj sen, moja prítomnosť, moja budúcnosť. Najhoršie na všetkom bolo čakanie a únava. Všetko sa však dá zvládnuť, keď máte cieľ! Keď máte túžbu, ktorú si chcete splniť!

EKO: *Dominika, ďakujeme za rozhovor a želáme ti veľa úspechov - osobných i speváckych!*

Dominika: Ďakujem veľmi pekne aj ja, rada som sa podelila o zážitky zo Superstar.

A aké boli Dominikine slová na záver nášho rozhovoru?

Nakoniec by som sa chcela poďakovať svojej rodine, ktorá ma podporovala, bola so mnou na kastingoch a dávala mi najavo, že stojí pri mne.

Ďalej ďakujem svojim priateľom, ak keď ich už nie je tak veľa, za úprimnosť a dôveru!

Určite chcem spomenúť svojich spolužiakov, z ktorých väčšina stála pri mne a dodávali mi silu všetko zvládnuť!

Rovnako aj môj priateľ si zaslúži vďaku, pretože pri každej príležitosti mi dával najavo, že ma ľúbi a môžem sa naňho spoľahnúť!

Ďakujem všetkým, ktorí mi držali päste!

...a ak by som mala odkázať len jedno-jediné, boli by to slová:

Nesnívajte, to nestačí, prežite svoj sen! Život je príliš krátky, aby sme premrhali šancu byť šťastní! Ďakujem!

EKO, graficky upravila Lucia Surová, IV. B

Opäť tu máme jar

(Malé zamyslenie...)

Už zase sa pomaly, ale iste blíži jar. Ako som na to prišla? Nie preto, že niektoré dni prajú krásnemu počasiu a sem-tam sa na nás usmeje slniečko. Zistila som to, lebo už dávno prešla doba, počas ktorej sme boli schopní a ochotní dodržiavať naše novoročné predsavzatia.

Vážne! Nezdalo sa vám, že ste sa v telocvičniach (prípadne doma) už nejako dlho venovali pravidelnému cvičeniu? Ja som si napr. ešte minulý rok naordinovala pravidelný beh. Páči si mi vo filmoch pozeráť na hercov, ktorí dokážu ďaleko zabehnúť a takmer vôbec sa nezapotia. Aj ja chcem takú kondičku!

Chcete vedieť ako to dopadlo? Behať som bola raz a aj to ma do toho takmer dokopala moja sestra. Odvtedy každý deň len zbožne sledujem cyklotrasu a predstavujem si tam samu seba. Kiežby som tak mala viac odhodlania a dala sa do toho.

Bohužiaľ, sny a túžby sú veľmi krásne, no príliš nám do života nedajú. Dúfam, že VY ste na tom lepšie ako ja či nikdy nepozeraná Bridget Jonesová.

Ale aby sme sa nepochopili zle, ja som myslela skôr na Bridgetine slávne predsavzatia (schudnúť, nepiť, správať sa na úrovni...) a nie jej veľmi obľúbený spôsob riešenia problémov - jedlo a alkohol.

Tak - peknú jar!

Soňa Štítina, IV. B
graficky upravila Soňa Radičová, IV. B

Naše prvé vysvedčenie

Pre niekoho vysvedčenie predstavuje najdôležitejšiu vec na svete, pre niekoho zasa obyčajný zdrap papiera. No pre mňa je veľkou odmenou za tvrdú polročnú prácu.

I keď v niektorých predmetoch som nesplnila svoje vytýčené ciele, som naň nesmierne hrdá, pretože máloktorému prvákovi sa podarí tak dobré vysvedčenie.

Nie je to ako Tipos Bingo, kde jedna hra vyjde a druhá zasa nie! Nikto z nás nebol pripravený, že sa mu zajtra zrúti svet. Ale ten pocit keď sme si od svojej triednej profesorky preberali vysvedčenie bol oslobodzujúci...

Opadol z nás všetok stres a obavy, ktoré sme mali. Naše hlavy už nezanepřázdnňovali zbytočné myšlienky na nahnevaných rodičov a na ďalšiu premeškanú zábavu. Jednoducho, vydýchli sme si.

Od vysvedčenia totiž nezávisí celý náš život. Ved' nie sú také dôležité známky na papieri ako dosiahnuté vedomosti. Naš boj bude krutý a dlhý a skončí sa až maturitou. A tak sme už ozaj stredoškolači, máme svoje prvé stredoškolské vysvedčko...

Dominika Danieliková, I. B

graficky upravila Soňa Radičová, IV. B

Deň, keď sa zatriasla Zem...

Bol piatok... Ako každý iný... Bežný... Keď som počula správu o tom, že v Japonsku bolo zemetrasenie, iba som skonštatovala – veď tam je to predsa bežné. Médiá opäť zveličujú.

To, čo sa však v osudný piatok 11. marca 2011 udialo, šokovalo celý svet. Silné zemetrasenie, cunami, ľudské obete, ľudoprázdna krajina, poškodená jadrová elektráreň a... A obrovská vyrovnanosť a pokora Japoncov – k prírode, k životu, k smrti.

Ako však vnímajú túto tragédiu, podľa slov predsedu japonskej vlády, porovnateľnú s hrôzami II. svetovej vojny, naši študenti?

Natália Jurčová, sympatická tmavovláska z I. CR, sa netají svojím obdivom k Japonsku a jeho kultúre. Aké sú teda jej pocity?

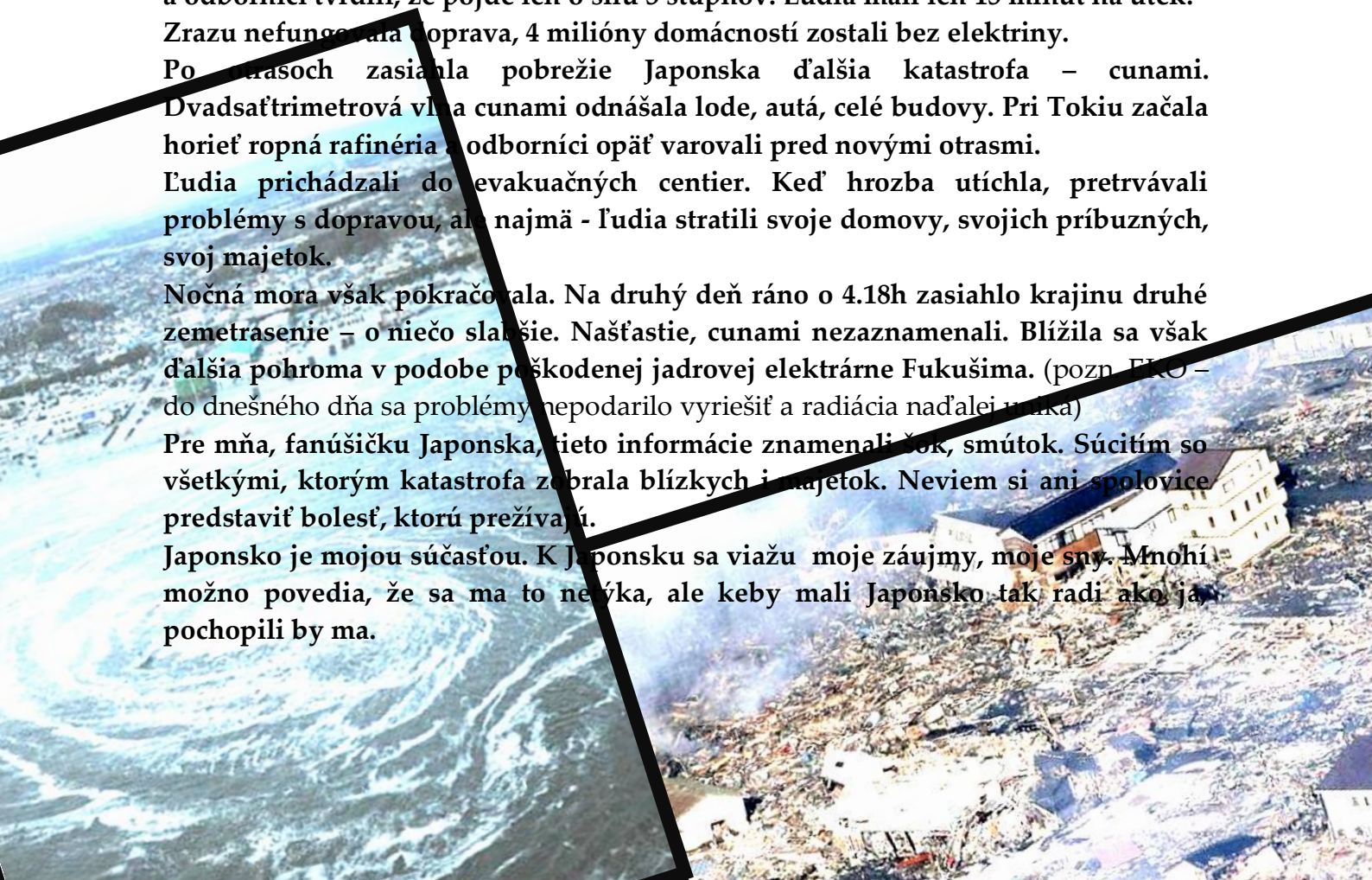
11. marec – pre mnohých len nepodstatný deň, pre Japoncov jeden z najhorších. Správa, ktorá otriasla svetom, nielen priaznivcami tejto ostrovnej krajiny – asi o 14.46h (japonského času) zažilo Japonsko zemetrasenie so silou 8,9 stupňov Richtrovej stupnice. Zemetrasenie bolo nahlásené len 10 sekúnd pred začatím a odborníci tvrdili, že pôjde len o silu 3 stupňov. Ľudia mali len 15 minút na útek! Zrazu nefungovala doprava, 4 milióny domácností zostali bez elektriny.

Po zrasoch zasiahla pobrežie Japonska ďalšia katastrofa – cunami. Dvadsaťtrimetrová vlna cunami odnášala lode, autá, celé budovy. Pri Tokiu začala horieť ropná rafinéria a odborníci opäť varovali pred novými otrasmi. Ľudia prichádzali do evakuačných centier. Keď hrozba utíchla, pretrvávali problémy s dopravou, ale najmä - ľudia stratili svoje domovy, svojich príbuzných, svoj majetok.

Nočná mora však pokračovala. Na druhý deň ráno o 4.18h zasiahlo krajinu druhé zemetrasenie – o niečo slabšie. Našťastie, cunami nezaznamenali. Blížila sa však ďalšia pohroma v podobe poškodenej jadrovej elektrárne Fukušima. (pozn. FUK – do dnešného dňa sa problémy nepodarilo vyriešiť a radiácia naďalej uniká)

Pre mňa, fanúšičku Japonska, tieto informácie znamenali šok, smútok. Súcitím so všetkými, ktorým katastrofa zoberala blízkych i majetok. Neviem si ani spoločne predstaviť bolesť, ktorú prežívajú.

Japonsko je mojou súčasťou. K Japonsku sa viažu moje záujmy, moje sny. Mnohí možno povedia, že sa ma to netýka, ale keby mali Japonsko tak radi ako ja, pochopili by ma.

Na druhej strane musím vysloviť Japonsku a Japoncom veľký rešpekt. Neskláňajú bezmocne hlavu, ale s bolesťou a nádejou bojujú o svoj nový život, opravujú škody...

Myslím si, že sa od obyvateľov Krajiny vychádzajúceho slnka máme čo učiť! Japonci sú hrdí, majú byť na čo hrdí, ale vedia, kedy svoju hrdosť odložiť. Dokázali požiadať o pomoc aj iné štáty, ktoré by možno v podobnej situácii nedokázali odložiť svoju pychu. Japonci sú hrdí. Majú byť na čo hrdí. Možno byť právom hrdí – na seba!

Natália Jurčová, I.CR

... a ešte minianketa na tému Japonsko medzi študentmi I.CR:

„Je mi veľmi ľúto ľudí, ktorí prišli o strechu nad hlavou, o všetok majetok a niektorí aj o to najcennejšie – rodinu, priateľov. Prekvapil ma nesmierny pokoj ľudí. Neľakajú sa, nepanikária.“

„Udalosti v Japonsku sledujem pravidelne. Prekvapilo ma, akou rýchlosťou sa všetko zničilo, ako rýchlo môže prísť človek o všetko. Obdivujem japonskú šikovnosť a to, že teraz nepanikária.“

„Obdivujem ich obrovskú súdržnosť, nezlomnosť a snahu postaviť Japonsko na nohy.“

„Japonsko sledujem. Prekvapilo ma, ako sa za pár minút môže všetko zmeniť. Japonci? Súdržnosť, žiadna panika, dokonca som počul správy o rýchlej výstavbe diaľnic. Mohli by sme si z nich vzjať príklad.“

„Udalosti v Japonsku sledujem v rámci svojich možností. Ľudia prišli o svoje domovy, rodiny, sú bez potravín, navyše tá rádioaktivita. Prekvapil ma pokoj Japoncov.“

„Je to strašné, keď to všetko počúvam. A najviac sa bojím, že sa to bude opakovať!“

Čo dodať na záver? Japonci hovoria, že pre nich je zemetrasenie ako priateľ – príde a odíde. Zemetrasenie 11. marca 2011 však tým priateľom nebolo!

Úprimne želáme malej ostrovnej krajine na opačnom konci našej planéty, aby sa z tejto „návštevy“ spamätala čo najrýchlejšie!

dvojstranu graficky upravila Soňa Radičová, IV.B

Vlastná tvorba

EKO opäť poskytlo priestor nadaným študentom - básnikom. Tentoraz sa svojimi básňami predstavujú Emília Habová a Michaela Balážová, obe z I. CR, nasleduje Janka Mičová (II. A) so svojou úspešnou poviedkou Giulianina láska. Veríme, že svojou básnickou tvorbou zaujme aj Dominika Uhrincová (II. C) a tradične sa na našich stránkach prezentuje aj tretiačka Kika.

Emília Habová

Svet v budúcnosti

Svet sa stále mení,
ovládajú ho zvery.
Áno, sú to roboty,
bez srdca a lopoty.

Spomeň si na minulosť,
na jej krásu a jednoduchosť.
Neboli v nej žiadne roboty,
no každý človek mal dosť roboty.

Svet je zaplavený technikou,
ktorá ovláda deti aj technikov.
Počítače, ovládače, obrazovky, mobily,
to dnes ovláda ľudstvo bez viny.

Keď nastane čas,
že robot ovládne nás
a celé ľudstvo vyhubí...
Kto zachráni ľudstvo od záhuby?

Môcť tak vrátiť čas

Čas je krásny,
keď žije,
no keď zomrie,
zomrieme aj my.

Čas je veľmi záhadné a vzrušujúce
slovko,
ponáhľaj sa, čas letí...
čas nepostojí...
nepočká...
letí ako voda v potoku...

Michaela Balážová

Tulipány

Prenikavý lúč slnka ma každé ráno
zobudí.

Rozleje sa s ňou ostrá priamka v útrobách
izby,

no môj pokoj na duši to už nezaistí.

Dni sú slnečné a zároveň tmavé.

Už neviem prečo a ako ďalej.

Môj žiaľ jak jarný tulipán je,

na noc sa do seba zatvára,

no pred svetom ukazuje.

Ľudské oči zatvárajú sa pred pravdou,
no naše duše sú len hlbokou
priepasťou.

Nastáva večer...

Priamka zapadne a jarný tulipán sa
dočká svojho sna,

konečne odkvitne.

Podme ďalej... Janka Mičová z II. A všetkých prekvapila! Táto nenápadná dlhovlasá slečna sa totiž viac ako úspešne zapojila do literárnej súťaže, ktorú vypísala Spoločnosť Milana Rastislava Štefánika v r. 2010! Svojou poviedkou Giulianina láska zabodovala!

Koniec-koncov, nasledujúce riadky vás isto presvedčia o Jankinom talente! Krásny príbeh o veľkej, ale aj tragickej lásky nášho významného (podľa niektorých - najvýznamnejšieho) politika M. R. Štefánika a krásnej talianskej šľachtickej Giuliany Benzoni osloví aj vás - je totiž jemný, farebný, plný emócií i uveriteľnosti...

Giulianina láska

Jana Mičová

Bolo popoludnie, slnko príjemne žiarilo, ale ešte pofukoval chladný vietor. Milan Rastislav Štefánik spokojne kráčal po uličkách Talianska vo svojej uniforme so samými poctami. Ruky mal pred chladom skryté v vreckách nohavíc, kde zvieral list od Giuliany. Na perách sa mu objavil úsmev. Odkedy sa spoznali v Ríme v paláci Gegého Primoliho, stále na ňu myslel. Čoskoro jej dal prsteň. Vtedy jej povedal: „Tento prsteň nosím stále so sebou pre ženu, ktorá bude stáť po mojom boku a stane sa mojou životnou družkou.“

Nemohol na ňu prestať myslieť, stretávali sa a keď musel odísť, začali si písať listy, ktoré ho presvedčili o tom, že je tá pravá. Chápala jeho lásku k zemi, jeho milovanému Československu, podporovala ho a dodávala mu sily, keď si myslel, že na Sibíri zomrie na problémy so žalúdkom. Jediná v ňom videla človeka a nie diplomata, generála, cudzinca, hrdinu.... jeho milovaná Giuliana.

Sedela za stolíkom, kde pred ňou ležala otvorená kniha písaná po latinsky, nevenovala jej pozornosť. Upierala pohľad cez otvorené okno na oblohu a snívala s otvorenými očami. „Priletel už,“ pýtala sa sama seba dokola. Zo zásuvky vytiahla jeho posledný list, kde jej napísal, že dnes bude v Taliansku. Čítala jeho listy opäť a opäť, vedela ich už naspamäť, ale aj tak sa chcela presvedčiť, či si to nevymyslela. Keď prichádzala ku koncu listu, kde jej sľuboval, že príde, niekto zaklopal na dvere. Giuliana od ľaku nadskočila a rýchlo list schovala.

„Slečna, môžem vstúpiť?“ zakričala cez dvere jej komorná.

„Iste, vstúpte,“ odpovedala Giuliana.

V tej chvíli vtrhla dnu. „Slečna, slečna, ide sem!“ volala a zabuchla dvere.

„Kto?“ spýtala sa pokojne.

„Generál Štefánik!“ vyhrkla komorná.

Giuliana vyskočila a ako jej to korzet dovoľoval, utekala k oknu a vykukla von. Naozaj to bol on!

„Slečna, schovajte sa, musíte zachovávať dekórum,“ hovorila komorná, „ale naozaj by ma zaujímalo, čo tu hľadá o takomto čase a bez ohlásenia!“

„Pôjdem to zistiť!“ rozbehla sa Giuliana.

„Nemyslím si, že... Slečna!“ zvolala za ňou komorná, no Giuliana už bola preč.

Schody zišla práve vtedy, keď zaklopal, ešte sa pozrela do zrkadla ako vyzerá a potom razom zvažnela. Dnu vošiel generál.

„Ách, generál, aké milé prekvapenie!“

„Markíza,“ uklonil sa a očami ju pozorne sledoval. Giuliana prijala jeho poklonu a podala mu ruku, aby ju pobožkal.

„Čo vás sem privádza?“ spýtala sa ho.

„Prišiel som za markízom a ,samozrejme, aj za vami,“ nenápadne na ňu žmurkol.

Giuliana sa začervenala. „V poriadku, sluha vás za ním zavedie,“ kývla na jedného a ten ihneď šiel splniť jej rozkaz. Pozerala sa za ním ako odchádza a potom sa pobrala späť do svojej komnaty.

„Bolo to potrebné, slečna?“ karhala ju komorná, čo jej bola ako sestra.

„Samozrejme, vôbec sa nezmenil, ale prišiel za markízom. Čo od neho asi môže chcieť?“ nervózne sa prechádzala hore dolu.

„Prosím vás, sadnite si, dostanem z vás morskú chorobu.“

„To nebolo vtipné,“ skonštatovala Giuliana.

„Ste v tom až po uši.“

„Čo tým myslíš?“

„Ste zamilovaná.“

Giuliana sa strhla: „Áno, asi áno. Na svete žijú zázrační ľudia, ba priam magickí. Majú dar od Boha meniť skutočnosť na krásny sen a naopak, sen na nekonečnú reťaz čarovných príhod.

On je taký človek. Nádherný, vzdelaný, dôstojný, romantický, pre to čo miluje a čomu verí, by bol ochotný obetovať život! Kto by ho nemiloval?“

Niekoľko zaklopal na dvere a komorná šla otvoriť.

„Markíz sa chce porozprávať so slečnou markízou,“ povedal sluha, počkal na Giulianu a zaviedol ju k otcovi a generálovi. Giuliana si všimla, že z jej drdolu sa vytiahol pramienok vlasov, zastrčila si ho späť, ešte si upravila sukňu a vošla dovnútra. Zostala stáť na polceste k otcovi a Štefánikovi.

„Giuliana,“ oslovil ju markíz, ale Milan ho prerušil. „Prepáčte, dali by ste nám desať minút osamote?“ spýtal sa. Markíz prikývol a odišiel.

Giuliana sa ani nepohla. Milan razom znervóznel: „Čo ak ma odmietne?“ Odkášľal si.

„Viete, zvyčajne mi napadnú tie správne slová, ale dnes to asi neplatí,“ prišiel k nej, „chcel by som sa vás spýtať na jednu dôležitú vec,“ mlčky ho sledovala, pokľakol a jej sa rozšírili oči, „viem, že sme sa dlho nevideli, preto by som sa chcel znovu spýtať, či sa za mňa chcete vydať.“ Giuliana od prekvapenia otvorila ústa, oči jej zažiarili šťastím.

„Áno,“ vydýchla.

„Áno?“ spýtal sa Milan.

„Veľmi rada,“ usmiala sa a sledovala, ako jej navliekol prstienok. Postavil sa a od nesmierneho šťastia ju objal a pobožkal. Giuliana bola spočiatku nesmelá, ale božk sa začal čoraz viac prehĺbovať. Nakoniec ho prerušil generál. „Myslím, že náš čas už vypršal.“ Giuliana od neho odskočila, poupravovala sa a nasadila dôstojnú masku.

„Toto som vždy na vás obdivoval. Musím vám ešte niečo povedať,“ pozrel jej do očí,

„zajtra odchádzam.“

„Tak skoro? A kam?“ zosmutnela.

„Do môjho milovaného Československa, ale veď sa usmejte. Musím dokončiť to čo som začal,“ prstom jej nadvihol bradu a vtláčil jej malý nežný bozk a znovu odstúpil. Vstúpil markíz: „Ako si sa rozhodla?“

Giuliana ešte raz pozrela na generála, potom na svojho otca. „Prijala som.“

„Dobre, mohla by si nás tu teraz nechať, nech sa dohodneme.“

„Iste,“ otočila sa a vyšla z miestnosti, chytila sa za ústa a usmiala sa, rýchlo šla do svojej komnaty. Tam od šťastia vyskočila, drdol sa jej rozplietol a jej čierne vlasy postupne padali po jej chrbte.

„Komorná!“ tá k nej pribehla, objala ju a zatočila sa: „Slečna! Slečna, no tak už stačilo! Čo sa stalo?“

„Som zasnúbená!“ oznámila jej šťastne.

„S generálom Štefánikom?“

„Áno! Toto je môj najšťastnejší deň v živote!“ Giuliana sa potom celý deň nedokázala na nič sústrediť. Myslela len na Milana, nezaujímalo ju nič iné. Zaspala pokojným spánkom zamilovaných, no nesnívalo sa jej o šťastnom živote po boku milovaného muža. Naopak, premietali sa jej hrôzostrašné výjavy a všetko sa to týkalo jej snúbenca. Videla lietadlo, mužov s nejasnými tvármi, Milana na palube toho lietadla, strach a pád. Zobudila sa na svitaní. Srdce jej ešte dlho prudko bilo. Giuliana nerozmýšľala ani sekundu, zobudila komornú, ktorá jej pomohla obliecť sa a aj napriek jej odhováraniu sa vybrala za generálom. Bolo šero a hmla sa jej tísila do očí, no ona sa neohrozene hnala prázdny ulicami mesta. Dobešla k domu, kde býval jej nastávajúci, opatrne zaklopala. O chvíľu, ktorá sa jej zdala ako večnosť, otvoril dvere ešte rozospatý komorník.

„Markíza? Čo tu robíte o takomto čase?“

„Prepáčte, že som vás zobudila, ale potrebujem s ním hovoriť.“

„Neviem, či...“ presne vedel, koho tým myslela.

„Som jeho snúbenica, určite ma prijme!“

Komorník ju s pochybnosťami zaviedol do komnaty, v ktorej spal Milan. Giuliana ho chytila za ruku. „Zobudte sa!“ zrazu ju strhol k sebe, nepostrehla odkiaľ, ale vytiahol nôž a priložil jej ho ku krku. „To som ja!“ povedala vydesene. „Giuliana!“ okamžite ju pustil a vyskočil z postele, „čo tu, preboha, hľadáte o takomto čase? Ako ste ju mohli vpustiť?!“ Komorník nevedel, čo by mal odpovedať, tak ostal radšej ticho. „Vieš si predstaviť, čo sa stane, keď ťa odtiaľto uvidia odchádzať? Zničíš si svoju povesť!“

„Je váš komorník spoľahlivý?“

„Samozrejme.“

„Tak sa nemusíte ničoho báť. Cestou sem som nestretla ani živú bytosť.“

Zadíval sa na ňu, či to naozaj myslela vážne a začal zhráďovať nejakú košeľu, pretože rád spal len v nohaviciach. Giuliana ho so záujmom sledovala, keď si nahnevane cez hlavu prevliekol košeľu, až vtedy sa odvážila prehovoriť.

„Chcela by som vás o niečo požiadať,“ začala nesmelo.

Zahľadel sa na ňu tými svojimi prenikavými očami. „Počúvam.“

Podišla k nemu, chytila ho za ruku. „Neodleťte!“

„Prečo? Vraveli ste, že rozumiete mojim povinnostiam.“

„To rozumiem, ale prosím, dnes neleťte, mám zlé tušenie.“

Milan sa na ňu milo usmial. „Lichotí mi, keď sa o mňa takto strachujete, ale som dobrý pilot a okrem toho tam budú aj dvaja ďalší a jeden mechanik, nič sa nemôže stať.“

Giuliana chcela namietat, tak si ju k sebe pritiahol a umlčal jej protesty bozkom. „Keď skončím svoju prácu, prídem si po teba.“

Giuliana prikývla. „Budem ťa čakať.“

„Teraz už bež, kým si niekto všimne, že si zmizla,“ jemne ju postrčil k dverám a ona ho poslúchla. Milan ju vyprevádzal pohľadom a úsmevom od ucha k uchu. Slnko pomaly vychádzalo a jeho čakala rozlúčka s najvyššími predstaviteľmi Talianska.

Giuliana nevydržala sedieť medzi štyrmi stenami a aj keď bolo pomerne chladno, vybrala sa aj s komornou na veľmi dlhú prechádzku. Chlad jej neprekážal, myslou bola pri Štefánikovi.

Podal si ruky s talianskymi letcami, aj mechanikom a spolu sa pobrali k lietadlu. Zastal tesne pred ním a spomenul si na Giulianu a jej zlé tušenie. Zaváhal, ale nakoniec len pokrútil hlavou a nastúpil do lietadla typu Caproni 450. Napísal jej dlhý list, na konci stálo: Dovidenia, Giuliana. Dovidenia, moja zbožňovaná žena. Milan.“ Stisol v ruke náramok s príveskami AMOR – ROMA. Pamiatku na ich prvé stretnutia v Ríme.

„Slečna, ste celá premrznutá a ja takisto, vráťme sa.“

Giuliana meravito prikývla a vydala sa na cestu, ktorá viedla domov.

„Povedali by ste mi, čo sa vám stalo? Kde ste boli dnes ráno? Čo ste robili?“

„Dávaš priveľa otázok naraz,“ odpovedala ako bez duše.

„Kde ste boli dnes ráno?“

„U generála.“

„Čože? Zbláznili ste sa? Čo ste tam hľadali?!“

„Chcela som ho odhovoriť od letu, ale šiel. Sám povedal, že je Slovákom telom i dušou-
nezná lásky polovičatej.“

„Prečo ste to chceli?“

„Mám zlé tušenie,“ striaslo ju pri spomienke na jej sen.

„Aké?“ spýtala sa komorná.

Giuliane vyhrkli slzy do očí.

Milan Rastislav Štefánik sa s láskou pozeral na Slovensko. Na hory, rieky, predstavoval si domov, ako sem raz privedie Giulianu a poukazuje jej krásy svojej rodnej vlasti.

„Pane! Máme problém s motormi!“ zakričali naňho.

„Čože?!“

„Strácame výšku!“ Pribehol k pilotom.

„Tu máte, slečna, čaj vám spraví dobre,“ povedala komorná a položila šálku pred ňu na stôl, „celá sa trasiete, vypite to!“ prikázala.

„Chcem byť sama,“ ozvala sa Giuliana.

„Ale teraz by ste nemali byť sama.“

Markíza sa na ňu prekvapene pozrela a komorná okamžite odišla.

Lietadlo začalo horieť a rútilo sa priamo k zemi. „Nie, nie, nie! Boli sme tak blízko!“ Mierili na mesto. Milan strhol kormidlo a trikrát zakrúžili vo vzduchu. Cez dym nič nevidel.

„Nie!“ spomenul si na Giulianu, takže jej prosba nebola planá. Narazili. „Giuliana!“

Po chvíli zobrala šálku do rúk, vzápätí sa začala neovládateľne triasť, šálka jej vypadla z rúk a rozbila sa na podlahe. Po líkach jej stekali slzy, zosunula sa na zem vedľa rozbitej šálky a bezmocne plakala. „Počkám na teba.“

Milan Rastislav Štefánik zomrel v nedeľu 4. mája 1919, keď sa jeho lietadlo zrútilo k zemi v Ivanke pri Dunaji. Jeho smrť nebola nikdy objasnená. Jasné ale bolo to, že zomrel najväčší hrdina nášho národa. Muž, bez ktorého by nevzniklo Česko-Slovensko. Na znak úcty mu postavili mohylu na Bradle, ktorú vytvoril architekt Dušan Jurkovič. Giuliana Benzoni žila ešte dlho po tej katastrofe, no nikdy sa nevydala.

...a opäť čitateľom časopisu EKO známa tretiačka Kika.

...a opäť s prozaickou tvorbou.

...a opäť je zaujímavá, pútavá. Ako vždy!

KOPNI MA, LEBO SA SAMA NEPOHNEM

Keep going, keep going – hučalo jej v hlave. Ležala na posteli, presne v strede. Cítila, ako jej to horúčava stúpa do hlavy, akoby sa vznášala nad svoje vlastné telo. Vstala a otvorila okno. Pouličné lampy jej ožiarili tvár. Prievan jej oviol vlasy. Pol tretej. Všade tma. A zrazu si uvedomila, že je sama, neskutočne sama a tak strašne sama.

Paula položila hŕstku kníh na pult. Na samom vrchu vyčnieval Freud, Podoby psychoanalýzy. Stará otrhaná kniha. Vždy keď mala viac kníh, dávala si na vrch tú, ktorá vyzerala najviac „hrozivo“. Pre potenciálnych uchádzačov o rozhovor, o náhodných okoloidúcich a o všetkých, čo vedia o jej živote všetko, ale o jeho podstate nič.

- Čo si dáš? Dvojité zasa? – opýtala sa Fran za barovým pultom.

- Máš niečo na hlavu? Ešte minúta a explodujem na mieste – odvetila Paula.

- Tak to by sme vás mali slušne poprosiť, aby ste sa presunuli, – s rehotom dodal chlapík za pultom. Vyzeral ako Robo Roth, mal podobný hlas, čítal Nový čas a usrkával si ľavou rukou z kávy.

- Čiapku? – zasmiala sa Fran.

- Urob mi čaj. A kávu. Presso. Daj mi tam cukor. Mlieko. Najlepšie všetko dvojmo. A tuná pre pána lexikón, tiež hocijaký.

- Vyzerá, že by sa mu hodili všetky, – pomyslela si Paula, sadla si za bar a odhrnula si vlasy. Nonšalantne, ako hovoril bratranec Edo.

Cítila sa ako taká figurína umiestnená vo výklade, figurína, ktorá predvádza pseudotragicke scény priamo zo života.

- Vyzeráš unavene, – skonštatovala Fran a položila pred Paulu čaj, kávu, dva balíčky mlieka, štyri cukry a sušienky. Nikdy nesladila, nepila mlieko a nejedla sušienky.

- Preto som prišla. Som unavená z toho byť sama, rozmýšľať nad tým, nad čím rozmýšľala polovica populácie a prišla na to isté, čo už dávno všetci vedeli.

- Že sa Zem točí, ale nikdy nie len okolo jedného? – zapojil sa Roth.

- Nie! – otočila sa na neho Paula. – Že sa len neoplatí striekať džem do obálok!

Všetci vybuchli od smiechu. Uvedomila si, že sa smeje, že sa smeje tu a teraz, že to nie je ten smiech, čo používa ako obranný mechanizmus proti zbytočným otázkam na kamennú tvár a sebaľútosť. Smeje sa!

Roth nalistoval na dvojstránku, bola na nej vypudrovaná stará žena. Vykladala karty, vraj osud, hovorila redaktorovi. Vyzeralo to komicky, akoby si vybrala túto formu života, aby nebola schopná vnímať tú ozajstnú, niekedy až príliš krutú...

- ... jaký blbec mohol niekedy povedať, že smrť je len veľmi nepríjemná forma života? - povedal Roth a dopil niečo z pohára. Normálne by si každý myslel, pozerajúc na jeho výraz tváre, že tam bol koňak, gin, alebo hocičo obsahujúce alkohol... Pil asi tretiu kávu.

- A ty si fakt myslíš, že po smrti budeme sedieť na obláčiku a baviť sa o mori? - ironicky dodala Paula. Fran nasledovne pregúľila očami.

Všetci sa zamysleli. Zostalo mierne ticho, akoby ani nikto nemusel nič povedať...

- Prečo bývajú krásni ľudia smutní? - ozval sa Roth pozerajúc na Paulu.

- U nás v okolí je krása veľmi relatívny pojem, - povedala Paula. Čo je dnes krása? 32 bielych zubov rozdelených do dvojradu? Dlhé vlasy a nohy? Mať ksicht ako z reklamy na agentúru čo retušuje za malý prídavok do spoločného rozpočtu, z ktorého platia elektrinu a stravné lístky?

Blbosť! Všetko je to len hra, kto skôr príde na to a povie pravdu. Ilúzia.

- Všetko je krásne, ale musíme sa to naučiť vidieť. Pozri tam! - ukázal Roth z okna na vysvietený panelový dom. Na piatom poschodí v okne stál postarší párik. Pozerali naprieč oknu. A smiali sa.

- Vidíš ich? - zopakoval Roth.

- Vidím.

- To je to, čo prehliadame. A pritom je práve v tom tak veľa odpovedí...

Kaviareň bola zrazu plná. Fran pustila na želanie Rotha cédečko od Davida Hertza. Všetci sa na seba pozerali. Aj Paula s Rothom. Stmievalo sa a cítila miernu úľavu. Rozbolelo ju celé telo a chcelo sa jej plakať. Vedela, že všetko môže byť už len lepšie...

Kika

Dominika Uhrincová

z II. C sa v časopise EKO predstavuje svojou básnickou tvorbou po prvý raz.

Na otázku, čo ju inšpiruje v básnickej tvorbe, porozmýšľala a odpovedala:

„Myslím si, že každé zakopnutie nás môže motivovať
k silnejšej snahe v splnení sna.“

Slobodná cesta

Pierka ľahké, vzdušné letí,
výšiny má dosah,
človek by si azda myslel,
že ho riadi vietor sám.

Jeho voľba výberu,
je však na ňom usadlá,
tam smeruje jeho cesta,
tam začína jeho odvaha.

Určí si svoju neznámu,
ľahko sa k nej priblíži
a dlhým skokom sa jej zachytí.

Či je tá správna voľba,
ukáže čas či predpoveď proroka,
jedno ja však isto viem,
že ty si vyberieš svoj správny smer.

graficky upravila Soňa Radičová, IV.B

Hlody, hlody, samé hlody...

profesorka: Hentá handra bude asi sprášená...

žiačka: Ty kokos!

profesorka: Nie ty kokos! To môžete vo štvrtom ročníku na maturite pri otázke exportu a importu hovoriť o dodávkach kokosu!

profesorka: Príjmy a vzdelanie ide ruka v rukáve.

profesorka nemčiny: Ako sa povie vírus?

žiačka: Trojenpferde.

profesor: Chceli by ste 12 detí?

žiačka: A čo som, Sezam otvor sa?!

profesorka: Vypnite počítače.

žiačka: Pani profesorka, mne sa tu zobrazuje nejaká tabuľka.

profesorka: Surovo to vypni!

žiačka: Naša ekonomika je orientovaná trhovo, sociálne a biologicky.

profesorka: Keď zlacniem rakvy. Čo? Starenka, poponáhľajte sa?

žiačka pri volejbale: To bola četovaná strela!

žiačka 1: Bože, všetko mi padá!

žiačka 2: Máš deravé ruky, aj Ježiš mal deravé ruky.

ekonomická interpretácia finančnej analýzy podniku: Situácia v podniku sa zlepšila, ale nie je to bohviečo.

profesorka: Na opakovanie k maturite si ukradujeme z hodiny.

profesorka: Nerozumela som ti, ale domyslela som si...

žiačka: ... náklady na jednu tonokilometru.

profesorka: Bude to výdavok v hotovosti alebo z pokladnice?

profesorka: Pokúšajte sa sami! (namiesto pokúste sa sami)

Jozef Mak je obyčajný človek, v makovnici je takých makov veľa.

Charakteristika Paľa Ťapáka: Paľo Ťapák je muž.

Návšteva v Dolnom Rakúsku

Keď mi moja triedna profesorka s súčasne vyučujúca nemčiny - pani profesorka Otepková ukázala pozvánku, ktorá sa týkala 25. ročníka jazykovej súťaže v Rakúsku, vnímala som to ako možnosť prežiť 3 dni v zahraničí, ako možnosť nadobudnutia nových skúseností, ktoré mi v ďalšom štúdiu jazyka môžu byť prospešné. Veľmi potešila aj správa, že škola mi túto cestu nielen umožní, ale dokonca aj zaplatí.

Po príchode do St. Pöltenu, hlavného mesta Dolného Rakúska, sme boli ubytovaní spolu s ďalšími účastníkmi v príjemnom penzióne. Tu sme strávili dve noci a krátky voľný čas medzi súťažou a inými aktivitami, ktoré boli pre nás pripravené. Neskôr poobede nás čakala prednáška prednáška na tému migrácia, podaná veľmi zaujímavo a možno aj trochu netradične. Večer sme so prezreli parlament spolkovej republiky, kde bola pre nás pripravená aj recepcia. Na druhý deň prebiehala súťaž, udalosť, pre ktorú sme sa všetci zišli.

Najvyšším počtom študentov sa mohli pochváliť hlavne Slovensko a Česko, z obidvoch krajín bolo prítomných po osem účastníkov. Ďalej prišli študenti z Ukrajiny, Maďarska, Bulharska a Slovinska. Skúšanie prebiehalo ústne, v komisii sedeli traja príjemní rakúski učitelia. Rozprávali sme o sebe, o svojom meste a o texte, ktorý sme dostali na prečítanie. Súťaž trvala celé predpoludnie.

Tieto dni boli pre mňa veľkou skúsenosťou, dali mi príležitosť zdokonaľiť sa v nemeckom jazyku, upevniť si vedomosti a využiť ich v praxi. Preto by som sa chcela poďakovať pani riaditeľke, že mi umožnila zúčastniť sa na tejto súťaži! Bola by som veľmi rada, keby som sa aj v budúcnosti mohla zúčastniť takýchto akcií.

Erika Engelová, II. B
grafická úprava Barbora Janovičová, IV. B

Fotoseriál - náš študentský ples

Z redakcie odchádzajú ...

Barbora Janovičová

Dominika Micháľková

Soňa Radičová

Radka Spustová

Lucka Surová

Soňa Štítina

...o akom odchode to píšeme? Nuž – čas plynie... Dievčatá, ktoré pred dvoma rokmi oživilo EKO, sú už maturantky - majú za sebou stužkovú, maturitné testy, praktické maturitné skúšky a čaká ich stredoškolské finále v podobe májových ústnych maturít.

Nedá mi, aby som sa s touto výnimočnou partiou dievčat nerozlúčila o čosi osobnejšie!

Dievčatá, predovšetkým ste ma prekvapili svojou ochotou a chcením! Bola som totiž zvyknutá na reakcie členov redakčnej rady typu - nedá sa, nestíham, ja to neviem...

Vaším príchodom do EKA som si uvedomila, v čom bol problém. Mnohí Vaši spolužiaci zabúdajú, že žiaden výsledok neprichádza sám od seba. Zabúdajú, že za všetkým treba hľadať prácu, trpezlivosť a ochotu. Zdôrazňujem - nielen učiteľovu!

Vďaka Vám, milé béčkarky, som mala šťastie - posledné dva roky som sa v redakčnej rade so spomínanou pracovitosťou, trpezlivosťou, nadaním a ochotou stretla! ... zrazu práca na príprave nového čísla EKA neznamenať stres, zháňanie príspevkov, obiehajú študentov, prosby o vytvorenie článku.

Vďaka Vám išlo o zmysluplnú a krásnu prácu!

... a za tento pocit, milá Barborka, Dominika, Sonka, Radka, Lucka a Sonka, Vám z celého srdca ĎAKUJEM!